

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος εἰκοστός.

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχαίνται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἰκαστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσια. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδοῦ Σταδίου 32.

27 Ὀκτωβρίου 1885

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΒΟΥΣΑΡΗ

κατὰ τὰς διηγήσεις αὐτοπτῶν.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος τὰ πράγματα τῆς πατρίδος περιέστησαν εἰς θέσιν κρισιμωτάτην. Ἐν ᾧ οἱ ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ ἐξήντησαν τὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους καὶ παρὰ μικρὸν ἀπεμάραναν τὸ φρόνημα τῶν ἀγωνιζομένων, δεινότατος κίνδυνος ἠπειλεῖ ἐξῶθεν νὰ κατασβέσῃ καὶ τὰ τελευταῖα ζώπυρα τῆς ἐπαναστάσεως. Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐκστρατείας τοῦ Δράμαλη, ὁ Σουλτάνος ἀπεφάσισε διὰ συντόνου ἐνεργείας νὰ καταπνίξῃ σθεναρῶς πᾶσαν ἀντίστασιν. Στόλος ἰσχυρὸς ἀπέστειλε μὴνὶ Ἀπριλίῳ τοῦ 1823 ὑπὸ τὸν καπετὰν πασᾶν Χουσεῖφ Μεχμέτ τὸν Τοπάλην καὶ ἐνωθεὶς κατὰ τὸν ἐπόμενον μῆνα ἐν Τενέδῳ μετὰ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ, ἔφθασεν ἀνενόητος μέχρι Πατρῶν. Δύο δὲ μοίραι πολυαριθμοῦ στρατοῦ διετάχθησαν νὰ εἰσελάσσωσιν εἰς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα ἢ μὲν ἐκ Θεσσαλίας, ἢ δὲ ἐξ Ἠπείρου, καὶ ἐνούμεναι ἐν Πελοποννήσῳ νὰ χειρώσωσιν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου σύμπασαν τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐκστρατείας ἤκιστα ἀπέβησαν ὅποια προσεδόκα ἢ Πύλη· ὁ μὲν στόλος φοβηθεὶς ἐπίθεσιν μικρᾶς μοίρας Ὑδραίων καὶ Ψαριανῶν ἐπανῆλθεν ἀδόξως εἰς Ἑλλάσποντον· ἢ δὲ ὑπὸ τὸν Ἰουσοῦφ πασᾶν Περκόφτσαλην μοῖρα, προελάσασα μόνον μέχρι Βοιωτίας καὶ Φωκίδος, οὐδὲν γενναῖον ἐπραξεν. Ὁ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου ὀξέως καταστείλας τὴν ἐπανάστασιν ἐν Βλαχίᾳ Ἰουσοῦφ, μετὰ τινος ἀσημάντους ἐν Ἀττικῇ καὶ Εὐβοίᾳ συμπλοκάς, ἐπανήγαγεν εἰς Λαμίαν τὰ λείψανα τοῦ ὑπὸ ἐπιδημίας δεκατισθέντος στρατοῦ του.

Ἀλλὰ καὶ οὕτως ὁ ἐπικείμενος τοῖς Ἑλλησιν κίνδυνος ἐκ τῆς ἐτέρας μοίρας τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ ἦν μέγας καὶ φοβερός. Εἰ καὶ οἱ δωδεκασχίλιοι Ἄλβανοὶ οἱ ἐντολῇ τοῦ Σουλτάνου στρατολογηθέντες ὑπὸ τοῦ ἐκ Πατρῶν Ἰουσοῦφ πασᾶ Σέρεζλη σκασιάσαντες διέδυσαν ἐν Βονίτῃ τὸ στρατόπεδον, καὶ ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια, αἱ ἐξ ἄρκτου κατερχόμεναι πολυαριθμοὶ στρατιαι

ἀνδρείων καὶ ἐμπειροπολέμων Ἄλβανῶν ὑπὸ τὸν Μουσταῖν καὶ τὸν Ὁμέρ Βριώνην ἤρχον καὶ μόναι νὰ καθυποτάξωσι τὴν διχοστατούσαν Ἑλλάδα.

Ὁ νεαρὸς καὶ γενναῖος Μουσταῖ πασᾶς, βεζίρης τῆς Σκόδρας, διὰ παρακλήσεων καὶ ὑποσχέσεων ἐπέστη ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Ἑλλήνων, λαβὼν ὡς πρώτην ἀμοιβὴν τῆς προθυμίας του ταύτης τὰ πασσαλικά τῆς Ἀχρίδος καὶ τοῦ Ἐλθασάν. Οἱ ὑπ' αὐτοῦ στρατολογηθέντες, εἰς πλείονας τῶν δωδεκασχιλίων συμποσούμενοι, συνεκεντρώθησαν περὶ τὰ μέσα Ἰουλίου τοῦ 1823 ἐν Τρικάλοις τῆς Θεσσαλίας, ὅπου ἐπεθεώρησεν αὐτοὺς ὁ Σερασκέρης. Ἡ στρατιὰ συνεκροτεῖτο ἐξ ἐπιλέκτων ἀνδρῶν τῶν πασσαλικῶν τῆς Γκεγκαριᾶς, ἦτοι τοῦ Ἰπέκ, τῆς Πρισρένης, τῆς Γιάνκουβας, τῆς Δίβρας, τῆς Ἀχρίδος, τοῦ Ἐλθασάν, ἐκ τῶν φιλοπολέμων Σκοδριάνων καὶ τῶν καθολικῶν χριστιανῶν τῆς ὀρεινῆς Λέσνιας, τῶν Μιρδιτῶν. Τὸ ὁμόθηρον οὐδαμῶς ἴσχυε ν' ἀναστείλῃ τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὁρμὴν τῶν τελευταίων τούτων· τοῦναντίον δὲ ἀντὶ νὰ αἰσχύνωνται διὰ τὴν συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τοιοῦτον πόλεμον, ἐν τῇ προφυλακῇ τεταγμένοι, ἠγανάκτου, διότι αἱ τῶν χριστιανῶν ἐπιθέσεις αὐτοὺς μάλιστα ἐβλαπτον καίπερ χριστιανούς ἐπίσης.

— Κ' ἐμεῖς Χριστιανοί, ἔλεγον πρὸς τοὺς Ἑλληνας. Πάπα Ῥώμ ἐμεῖς, Πάπα Σταμπὸλ σεῖς. Ἐμεῖς μπέσα μὲ Σουλτάνο νὰ τὸν βοηθοῦμε ἔς τὰ σφέρινα.

Μετὰ τῆς στρατιᾶς τοῦ βεζίρου τῆς Σκόδρας ἐμελλε νὰ ἐνωθῇ ἢ ὑπὸ τὸν Ὁμέρ Βριώνην, τὸν πασᾶν τοῦ Αὐλώνος, τῶν Ἰωαννίνων καὶ τοῦ Δελβίνου, ὁ ὁποῖος ἐστρατολόγησεν ἐκ τῶν πασσαλικῶν του τετρακισχιλίους Ἄλβανούς.

Τὸ σουλτανικὸν φερμάνι διέτασσε τὸν Μουσταῖ νὰ μὴ ἀκολουθῇ τὸν συνήθη δρόμον τῶν ἄλλων ἐκστρατειῶν, ἀλλὰ διὰ τῶν Ἀγράφων διελθὼν νὰ ὑποτάξῃ τὴν ὀρεινὴν Αἰτωλίαν καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν, στερῶν τοὺς ἀποστάτας τοῦ μόνου ἐν ταῖς ἡτταῖς καταφυγίου. Ἐχῆθη λοιπὸν ὁ Ἄλβανικὸς χεῖμαρος εἰς τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα καὶ κατέκλυσε αὐτὴν συμπαρασύρων πᾶν τὸ προστυχόν. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνυποτάκτων

είκεινου, δὲν ἔμεινε πέτρα ἐπὶ πέτρας. Καὶ τὸ Μεσολόγγι, καὶ τὸ Βραχῶρι, καὶ ὄλοι σχεδὸν αἰ πόλεις μὰς ἦσαν σωρὸς ἐρείπιων ὅτε ἐπὶ τέλους ἡ Ἑλλάς ἠλευθερώθη. Δυσκόλως θ' ἀνεύρησε καθ' ὅλην τὴν χώραν οἰκοδομὰς ἀκεραίας, ἔχουσα ἐπέκεινα τῶν πενήτην ἑτάων ὑπαρξίν.

Εἰς τὸ κέντρον περίπου τοῦ πρὸς τὴν ζηράν περιτειχίσματος, παρὰ τὸν κήπον Νοσοκομείου ἰδρυθέντος πρὸ ἑτῶν παρὰ φιλανθρώπου συμπολίτου, ὑπάρχει δεινὸ φυτός περιθόλος, — τὸ Ἡρώων τοῦ Μεσολογγίου. Ἐκεῖ ἐντὸς ἑνὸς λάκκου ἐτάφησαν τὰ ὄστᾶ τῶν θανατωθέντων κατὰ τὴν πρῶτην πολιορκίαν. Πλησίον τοῦ κοινοταφίου ἐκείνου κείται τὸ μνημεῖον τοῦ Μάρκου Βότσαρη. Οἱ ἔχθροὶ τοῦ υἱοῦ του, ὑπουργοῦ τοῦ βασιλέως Ὀθωνος κατὰ τὴν μεταπολίτευσιν τοῦ 1862, ἠκρωτηρίασαν ἀσθεῶς καὶ βαρβάρως τὸ ὠραϊκὸν μαρμαρικὸν μνημεῖον τοῦ Γάλλου γλύπτου Δαυΐδ, ὅστε ἐδέησε ν' ἀποσταλῆ εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐπισκευήν. Τὸ εἶδα ἐκεῖ κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821, ἀλλ' εὐχῆς ἔργον εἶναι νὰ ἐπιστραφῆ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν θέσιν του, κατὰ τὰς δικαίας ἀξιώσεις τῶν Μεσολογγιτῶν. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἡρώου ἀνηγήθη πρὸ τεινῶν ἑτῶν μνημεῖον εἰς τιμὴν τοῦ Βύρωνος καὶ ἀνδρὶς τοῦ ποιητοῦ μαρμαρίνου. Οὕτω, ἐντὸς τοῦ μικροῦ περιθόλου ἀνευρίσκεις ὅλας τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἠρωικῆς ἐποχῆς. Λυπεῖται τις μόνον μὴ βλέπων περισσοτέραν ἐκεῖ περιποίησιν, δεινροστοιχίαν εὐρύθμους, καὶ ἄνηθ περὶ τοὺς τάφους ὠραία ἢ καλὴ πρὸς τοῦτο θέλησις δὲν ἐλλείπει, ἀπαιτοῦνται ὅμως χρήματα, τὸ δὲ Μεσολόγγι πλουτεῖ δοξῆς μόνον. Ἀλλ' ὁ ἀξιόλογος δῆμαρχός του εἶναι πλήρης ζήλου καὶ δραστηριότητος καὶ θὰ κατορθώσῃ ἐπὶ τέλους, τὸ ἐλπίζω τοῦλάχιστον, νὰ διακοσμήσῃ πρεπόντως τὸ ἱερὸν ἄλσος.

Ἀποῦ ἐπεσκέσθην τὴν πόλιν, ἠθέλησα νὰ ἶδω καὶ τὸ περιώνυμον νησιδίον τῆς Κλεισόθης, εἰς τὸ ἄκρον τῆς θαλασσολίμνης, ἀπέναντι τοῦ Μεσολογγίου. Τὴν 25 Μαρτίου 1826 ὁ ἐχθρὸς ἐπεχείρησε τὴν κυρίευσίν του. Ἡ φρουρὰ συνέκειτο ἐξ ἑκατὸν τριάκοντα καὶ ἑπτὰ ἀνδρείων, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦτο ὁ Κίτσοις Τσαβέλλας μετὰ ἕνδεκα Σουλιώτας. Δισχιλίαι Τούρκοι τοῦ Κιουταχῆ ἤρχισαν τὴν προσβολήν, ἀφοῦ δὲ οὗτοι ἀπεκρούσθησαν μετὰ μεγάλης ζημίας, ὤρμησαν κατὰ τὸ νησιδίον καὶ οἱ Ἄραβες τοῦ Ἰβραήμη. Ἀλλὰ καὶ Τούρκοι καὶ Ἄραβες δὲν κατώρθωσαν νὰ δαμάσωσι τοὺς ὀλίγους ἐκείνους ἠρώας:

Δαμιόνων πλὴν χεῖρες καὶ οὐκ ἀνθρώπων
φυλάτουν ἐκεῖ τὰ κεράμια τείχη.

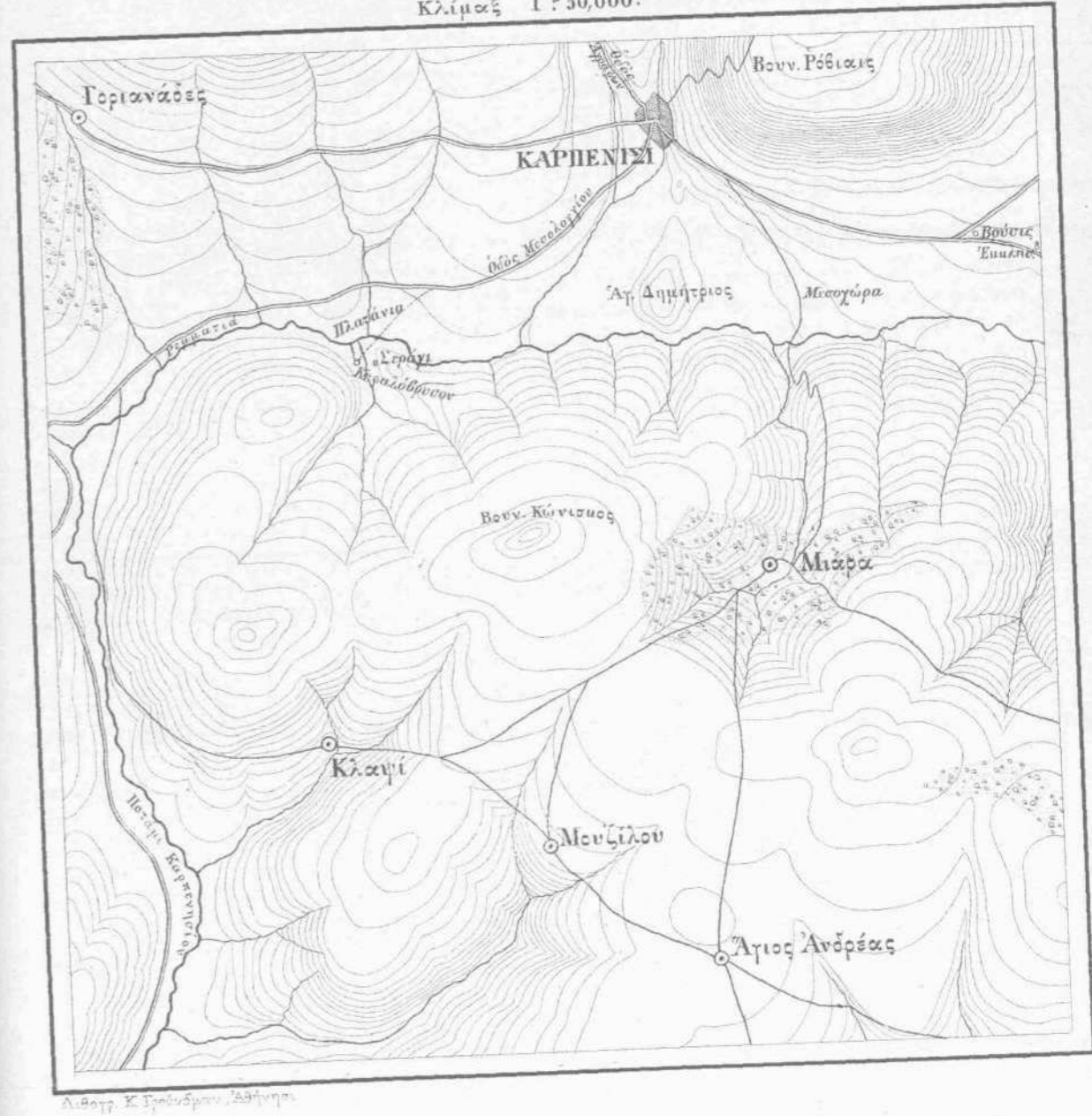
Ἐκατοστῆς ἐχθρῶν πτωμάτων ἐκάλυψαν τὰ νερὰ τῆς λίμνης. Τὸ ἐπεισοδίου τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν λαμπροτέρων τῆς δευτέρας τοῦ Μεσολογγίου πολιορκίας, ὃ δὲ Ζαλοκώστας τὸ ἔψαλε μετὰ

πολεμικῆς ὄντως ζέσεως εἰς ἓν ἥμα τοῦ ἐπικού τοῦ ποιήματος «τὸ Μεσολόγγιον». Ἐκεῖ ἐκλείσθη τότε τὸ ὄνομα τοῦ Τσαβέλλα.

Καὶ ἐνώπιον τοῦ νησιδίου τούτου ἠσθάνθην ὃ, τι κατὰ τὴν εἶσοδόν μου εἰς Μεσολόγγι. Καὶ ἐνταῦθα οὔτε βράχον βλέπει τις οὔτε τείχος, οὔτε ἄλλο ἔχνος ὀχυρώματος ἢ πολέμου. Ἡ Κλεισόθα εἶναι μικρὰ ἀμμόδης ἐπιφάνεια ὑψομένη μόλις ὑπεράνω τῶν ρηγῶν τῆς θαλασσολίμνης νερῶν. Οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει ἐπ' αὐτῆς, ἢ εὐτελὲς ἐξωκλήσιον καὶ ὀλίγα καλύθαι κατοικούμενα ἀπὸ ἀλιεῖς. Τοὺς εὔρομεν πλέκοντας βὰς καλαμωτάς, διὰ τῶν ὁποίων περιβάλλοντες βαθμηδὸν τοὺς εἰς τὴν λίμνην ἐκ τῆς θαλάσσης εἰσπερχομένους ἰχθῆς, τοὺς ἀπκλείουν ἐπὶ τέλους ἐντὸς στενοῦ κύκλου, ὅπου τοὺς συλλαμβάνουν. Ἐὰν θέλῃς πλειοτέρας λεπτομερείας περὶ τῆς ἀξιοπεριέργου ἀλιείας τῶν θαλασσολιμνῶν τούτων, σὲ παραπέμπω εἰς τὴν Γαλλιστὴ δημοσιευθεῖσαν πραγματείαν τοῦ κ. Ἀποστολίδου κατὰ τὴν ἐν Λονδίνῳ ἀλιευτικὴν ἔκθεσιν τοῦ 1883.

Χάρης εἰς τοὺς καλοὺς ἐν Μεσολογγίῳ φίλους, μὰς μετέφερον εἰς Κλεισόθην ὁ γέρον λემβοῦχος τοῦ Βύρωνος, ὁ γδοσκοντούτης ἤδη ἀλλὰ πλήρης ἔτι ζωῆς καὶ υγείας. Μετὰ πολλὴν ἐπιδεξιότητα ἐκυβέρνησε τὴν μικρὰν του λέμβον, σὲ βεβαίω δὲ ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι εὐκόλον. Τὰ πριάρια καθὼς τὰ ὀνομάζου ἐνταῦθα (κατὰ παραφθορὰν ὑποθέτω τοῦ πλοίαρια,) εἶναι ἀβαθῆ ἐνεκὰ δὲ τῶν ρηγῶν νερῶν καὶ τῶν πολυπληθῶν φυκῶν δὲν γίνεται χρήσις κωπῶν, ἀλλ' ὄρθιος ἐπὶ τῆς πρύμνης ὁ λემβοῦχος κρατεῖ εἰς χεῖρας ξύλον μακρὸν, στάλικα ἢ σταλίκι, καθὼς τὸ λέγουν ἑλληνίζοντες ἐν ἀγνοίᾳ των, καὶ διὰ τοῦ σταλικίου ὠθεῖ τὴν λέμβον. Ἡ ἐλαφρότης καὶ ἡ ταχύτης τῆς ἀποτελοῦν τὴν δυσκολίαν τοῦ εἶδους τούτου τῆς θαλασσοπλοΐας, καθόσον ἡ ἐλαχίστη ἀνωμαλία δύναται ν' ἀνατρέψῃ καὶ κυβερνήτην καὶ λέμβον. Ἀπαιτεῖται πείρα μακρὰ καὶ εὐλυγισία, ἀλλ' ὁ γέρον Καζῆς ἀνεδείχθη ἐξαιρετος εἰσεῖτι λემβοῦχος. Κατὰ παράκλησίν μου παρέδωκε τὸ σταλίκι εἰς τὸν νεαρόν του σύντροφον καὶ καθίσας σταυροποδητὴ εἰς τὸ πριάρι ἤρχισε νὰ μὰς διηγῆται τὰς πρὸ ἐξήκοντα ἑτῶν ἐκδρομὰς εἰς τὴν λίμνην τοῦ «Λόρδου». Δὲν ἔμαθα νέον τι περὶ τοῦ Βύρωνος, ἀλλὰ θὰ ὁμολογήσῃς ὅτι εὐχαρίστως θὰ διέσχίζες καὶ σὺ τὰ νερὰ τοῦ Μεσολογγίου, ἐπὶ τοῦ πριαρίου ἐκείνου, μετὰ τὴν Κλεισόθην ἄντικρύ σου, καὶ μετὰ τὸν γέροντα λემβοῦχον ὁμιλοῦντα περὶ τοῦ ποιητοῦ, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε συνώδευεν ἐπὶ τῆς αὐτῆς λίμνης. Παρακάλεσα τὸν Καζῆν νὰ φωτογραφηθῇ, ὑποσχεθείς νὰ στείλω τὴν εἰκόνα του πρὸς δημοσίευσιν εἰς Ἀγγλικὸν περιοδικόν. Συγκατετέθη προθύμως, μανθάνω δὲ ὅτι ἀτυχῆς τις κωφάλαλος ἐξασκεῖ εἰς

Πίναξ
τῆς παρὰ τὸ Καρπενίσιον μάχης
Κλίμαξ 1 : 50,000.

Ἀ. Θεοφ. Κ. Τροβόπουλος, Ἀθήνησ.

Μεσολόγγι τὸ ἐπάγγελμα φωτογράφου, ὥστε θὰ γείνη τοῦ γέροντος ἡ εἰκὼν. (1)

Ὁ ἥλιος ἔδωκε ὅτε ἀπεχαιρετήσαμεν τὴν Κλεισοβαν. Ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψωμεν διὰ θαλάσσης μέχρι Μεσολογγίου, ἀπεβίβασθημεν εἰς Τουρλίδα καὶ ἐκεῖθεν ἐπεστρέψαμεν περιπατοῦντες. Ὅποια δύσιν μεγαλοπρεπῆς! Ἐκατέρωθεν τῆς στενῆς ἐπιθαλασσοῦ ὁδοῦ κατωπτρίζετο ἐντὸς τῶν λιμνῶν ὁ πορφυρόχρυσος οὐρανός. Αἱ ἐπὶ πασσάλων ὑπεράνω τῶν ὑδάτων ὑφούμεναι μικραὶ καλύβαι τῶν ἀλιέων, αἱ πελάδες, ἐφαίνοντο ὡς φωλεαὶ γιγαντιαίων φαντασιωδῶν ὄρνέων ἐν μέσῳ τῆς περικυκλώσεως ἡμᾶς ἡρέμου καὶ ἡμιφωτιστοῦ ἐρημίας!

[Ἔπεται συνέχεια]

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΛΙΟΝΗΣ

αἰτήγημα.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΑ'

Περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΗ' αἰῶνος κατεῖχεν ὁ Χρῆστος Μηλιόνης τὰ ἀρματωλίκια τῆς Ἀκαρνανίας, τοῦ Βάλτου καὶ Ξηρομέρου, εἰς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς σφαδαζούσης ἐλληνικῆς ἐλευθερίας, τῶν περιφανέστερον παραστησάντων εἰς τὸν ἐκπεπληγμένον εὐρωπαϊκὸν κόσμον τὰ δίκαια τοῦ ἀδικουμένου ἔθνους· οὐδέποτε εἶχε συνθηκολογήσει μὲ τοὺς Τούρκους. Τοῦτο ἐκφράζει τρανότερον πάσης ἱστορικῆς μαρτυρίας ὁ στίχος τοῦ δημοτικοῦ ᾄσματος:

"Ὅσο εἶν' ὁ Χρῆστος ζωντανός, Τούρκο δὲν προσκυνάει.

Ἄλλ' οἱ κρατοῦντες ἦσαν πρόθυμοι πάντοτε νὰ κολακεύωσι τοὺς μέγα δυναμένους ἐκ τῶν ἡμετέρων πολεμιστῶν τῆς ζοφερᾶς ἐκείνης ἐποχῆς, καὶ τὴν μοῖραν ταύτην δὲν διέφυγε καὶ ὁ Χρῆστος Μηλιόνης. Ἐν ἔτει 1747 εἶχεν ἐπέλθει ἀπραξία τῶν πολεμικῶν ἔργων καθ' ὅλην τὴν Ἀκαρνανίαν. Τότε καὶ ὁ Χρῆστος ἠναγκάσθη ν' ἀρκεσθῆ εἰς τὰς προτάσεις τῶν Τούρκων, καὶ δεχθεὶς τὸ ἀρματωλίκιον τῆς Ἀκαρνανίας, ἐμεινεν ἡσυχάζων ἐπὶ τινα χρόνον.

Τότε συνέβη ἡ φοβερὰ ἐκείνη παρασπονδία, ἣν εὐλόγως ὁ Χρῆστος ἐμελλε νὰ νομίσῃ ἀνήκουστον εἰς τὰ κλεφτικὰ χρονικά, καὶ εἰς τὰς μεταξὺ ἀγάδων καὶ Ἑλλήνων μαχητῶν σχέσεις. Ἡ ἀρπαγὴ τῆς κόρης Βασιλῶς, τῆς ἀναδεκτῆς τοῦ Μηλιόνη, ἐκίνησε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ κλέφτου. Γνωστὸν ὅτι ἡ πνευματικὴ συγγέ-

νεια τοῦ βαπτίσματος ἐνομιζέτο τότε πολλῶν σοβαρωτέρα ἢ ὅσον σήμερον νομίζεται συνήθως. Ἄς προστεθῶσιν εἰς ταῦτα καὶ αἱ σχέσεις μεταξὺ τοῦ Χρήστου Μηλιόνη καὶ τῆς οἰκογενείας τῆς κόρης ἐκείνης.

Τὰ μετὰ ταῦτα διηγήθημεν ἤδη ἐν τοῖς ἐμπροσθεν. Κατόπιν τούτων ἐπῆλθεν ἡ ἀποκήρυξις τοῦ ἀρματωλοῦ Χρήστου Μηλιόνη ὡς κλέφτου ἧτις δὲν ἐβράδυνε νὰ πεμφθῆ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, διὰ νὰ ἀποδεικνύται ἐκάστοτε ἀληθεύουσα ἡ ἀρχαία ἐπὶ διχονοίᾳ μομφή, διὰ νὰ μὴ ἐκλίπη ποτέ ἡ πατροπαράδοτος ἐκείνη ἐθνικὴ ἀρά, εὐρέθη καὶ εἰς χριστιανὸς προεστώς, ὁ Πάνος Μαυρομμάτης, πρόθυμος νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τοῦ Χρήστου Μηλιόνη. Οὗτος συνέξεστράτευσε μετὰ τοῦ Δερβέναγα τῆς Ἀκαρνανίας Μουχτάρ, τοῦ ἐπιλεγομένου Κλεισοῦρα, κατὰ τοῦ ἡμετέρου ἀνδρείου κλέφτου.

Ἄγνοεῖται ὁ λόγος δι' ὃν ἀπεδόθη τὸ ἐπιθετικὸν τοῦτο εἰς τὸν εἰρημένον Μουχτάρ. Ἄλλ' ἂν ἐπεκλήθη οὕτω, διότι ἦτο ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ πολιορκῆ εἰς κλεισωρείας τοὺς ἐχθροὺς οὓς ἐπολέμει, οὐδὲν ἀτυχέστερον παρωνύμιον ἠδύνατο νὰ εὐρεθῆ. Πιθανώτερον εἶναι ὅτι ὁ εἰρημένος Μουχτάρ Κλεισοῦρας ἠξιώθη τοῦ ἐπιθέτου τούτου, διότι μᾶλλον ἠγάπα νὰ ἀποκλείῃ πᾶσαν ἐνδεχομένην πρὸς τοὺς πολεμίους συμπλοκὴν.

Τεκμήριον τούτου ἦτο ὅτι ἐπὶ τρεῖς μῆνας καὶ δεκαεννέα ἡμέρας, καθ' οὓς ὑπεκρίνετο ὅτι κατεδίωκεν τὸν Χρῆστον Μηλιόνην εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀκαρνανίας, οὐδεμιὰν ἀψιμαχίαν κατώρθωσε νὰ συνάψῃ πρὸς αὐτόν.

Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι δὲν ἦτο τόσον εὐκολὸν τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν, ὅσον φαίνεται λεγόμενον. Ἀψιμαχία κατὰ τοῦ Χρήστου Μηλιόνη ἦτο δυσχερέστατον καὶ τραχύτατον ἔργον. Διότι ὁ Χρῆστος πλὴν τῆς προσωπικῆς ἀνδρείας καὶ ἐμπειρίας του εἶχε τοὺς *μορομμάτους*, τοὺς τρομεροὺς ἐκείνους σκοπευτὰς, οἵτινες ἐθέριζον τοὺς Τούρκους τόσον κανονικῶς, ὡς νὰ κατεῖχον εἰς χεῖρας τὸ δρέπανον τοῦ Χάρου, τοῦ μόνου ἀρματωλοῦ τῆς ἀρχαίας Ἠπείρου.

Περὶ μέσα Ἀπριλίου τοῦ εἰρημένου ἔτους εἶχε στήσει ὁ Χρῆστος τὸ λημέρι του ἐπὶ ὑψηλοῦ ζυγοῦ ἐνούσντος δύο ἐξηρμένως κορυφᾶς. Ἡ θέσις ὀνομάζετο *Ζυγουριά*. Τὸ μέρος τοῦτο ἀπετέλει μικρὰν κοιλάδα, ἔχουσαν ἑκατὸν βημάτων περιμετρον, περιεχομένην μεταξὺ τεσσάρων φυσικῶν προμαχώνων. Οὗτοι ἐσχηματίζοντο ἐκ τεσσάρων ὑψηροῦν σκοπιῶν, ἐφ' ὧν συνηλλάσσοντο τέσσαρες ἐκάστοτε ἄγρυπνοι φρουροί, κρατοῦντες τὰ κυροσφύλλια. Αἱ σκοπιαὶ αὗται ἐκαλοῦντο μὲ λατινικὸν ὄνομα *βιργλαῖς* ἐπ' αὐτῶν *ἐθιγλιζορ*, ἧτοι ἐφρουροῦν, ἐξ ὑπακοῦθῆς οἱ γενναῖοι ἄνδρες τοῦ Χρήστου Μηλιόνη. Προσεδοκᾶτο δὲ ἀπὸ ἡ-

(4) Ἐδημοσιεύθη αὕτη εἰς τὸ Ἀγγλικὸν περιοδικὸν «Graphic».

έγω: «Είναι ώραϊον νά είνε τις ύψηλός· ὁ πατήρ μας ἐπιθυμεί νά εἴμεθα ὅλοι ύψηλοί.» Ἐν γένει ἡ καλοἀγαθία αὐτῆς ἐδεικνύετο εἰς ὅλας τὰς τὰς πράξεις. Ὅσακις ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι προσεβλήθη τις, πάντοτε προσεπάθει νά ἐξομαλύνῃ τὰ πράγματα.»

Συχνάκις τὰ βασιλικά τέκνα παρίστανον μικρά δράματα κατὰ τὰς διαφόρους ἐπετείους τῆς οἰκογενείας, τοῦτο δ' ἐγένετο ἐν μέρει καί πρὸς ἀπόκτησιν εὐχερείας εἰς τὰς ξένας γλώσσας. Εἰς ταῦτα διεκρίνετο ἡ μικρὰ Ἀλίκη. Οὐδέποτε παρέστησε παιδίον τι τὸ μέρος τοῦ ἀρχιερέως Ἰοῦδ εἰς τὴν Ἀθάλιαν τοῦ Ρακίνα μετὰ περισσοτέρας ἀξιοπροεπίαιας ἢ μετὰ πλέον εὐχάριστον ἀπαγγελίαν.

Κατὰ πολλοὺς τρόπους ἐξηγεῖτο εἰς τοὺς βασιλοπάιδας ἡ αἰσθησις ὅτι δύνανται ἀνεξαρτήτως νά πράττωσι τι πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἄλλων. Τοιοῦτοτρόπως καί ἡ ἐλθετικὴ καλύθη εἰς τὴν Ὀσβόρνην ἐχρησίμευε διὰ τοῦ μουσείου αὐτῆς, μαγειρείου καί μικρῶν κήπων, πρὸς μάθησιν τῶν οἰκιακῶν ἔργων, καί τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὀφείλει νά διευθύνῃ τις μικρὸν οἶκον. Οἱ γονεῖς αὐτῶν προσεκαλοῦντο ἐκεῖ ὡς ξένοι ἵνα γευματίσωσιν ἐκ τῶν φαγητῶν, ἅτινα ἰδίαις χερσὶν ἠτοίμαζον αἱ ἡγεμονίδες, καί ἐκεῖ ὡσαύτως ἕκαστον παιδίον ἠδύνατο ἐλευθέρως νά ἐκλέγῃ κατ' ἀρέσκειαν οἷαν δῆποτε ἤθελε ἐνασχόλησιν καί νά χαίρῃ πλήρη ἐλευθερίαν.

Καί ὁ ἐν Σκωτίᾳ βίος, ἀπηλλαγμένος τῶν περιορισμῶν τῆς ἐν τῇ Αὐλῇ ζωῆς, ἔφερε τοὺς βασιλοπάιδας εἰς στενοτέραν ἐπαφὴν πρὸς τὰς κατωτέρας τάξεις, καί παρεῖχεν αὐτοῖς ἀφορμὴν νά συμπαθῶσι πρὸς τοὺς πτωχοὺς.

Εἶχον ἄδειαν νά ἐπισκέπτονται καί τὰς πτωχοτέρας καλύθας, καί μάλιστα παρεκινούντο εἰς τοῦτο. Εἰς τὰς τοιαύτας ἐπισκέψεις ἀναμφιβόλως διηγήθη κατὰ πρῶτον ἐν τῇ πριγκιπίσῃ Ἀλίκῃ οἶκτος ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καί ἐνθερμος ἐπιθυμία νά βοηθῇ τοὺς ἀσθενεῖς καί τοὺς χρεῖαν ἔχοντας. Γνωρίζομεν πῶς αἱ πρῶται αὐταὶ ἐντυπώσεις εἰς τὸν κατόπιν βίον ὤθησαν αὐτὴν ἵνα θεμελιώσῃ τινὰ ἐκ τῶν εὐγενεστέρων καί εὐεργετικωτέρων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1860 ἡ βασίλισσα μετὰ τοῦ πριγκίπου συζύγου ἐδέχθησαν πολλοὺς ξένους εἰς τὸ Οὐίνδσορ ἕνεκα τῶν ἵπποδρομιῶν τοῦ Ἄσκιος, κα μετὰ τῶν ἄλλων τὸν βασιλεῖα τῶν Βέλγων καί τοὺς δύο πριγκίπους Λουδοβίκου καί Ἐρρίκου τῆς Ἑσσης, υἱοὺς τοῦ ἡγεμόνος Καρόλου. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν δ' αὐτῶν ὁ πριγκίπὸς σύζυγός ἐλεγε πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ βαρῶνον Στόκμαρ, ὅτι ἀναμφιβόλως ἐγεννήθη ἀμοιβαῖον ἐνδιαφέρον μετὰ τοῦ πριγκίπου Λουδοβίκου καί τῆς Ἀλίκης, καί ὅτι προσέδοκα προτάσεις ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ νέου ἡγεμόνος.

Ὅντως δὲ μετ' οὐ πολὺ ἐπιστολὴ ἐλήθη παρὰ

τῆς πριγκιπίσσης Φρειδερίκου Γουλιέλμου ἐκ Βερολίνου, ἀναγγέλλουσα ὅτι διεπραγματεύετο μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ Λουδοβίκου, ἡγεμονίδος τῆς Ἑσσης, ἥτις ἐπληροφόρησεν αὐτὴν περὶ τοῦ πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς ἐνδιαφέροντος τοῦ υἱοῦ τῆς. Συνεφωνήθη δὲ ἵνα, περατωθέντος τοῦ κατὰ τὸ φθινόπωρον σκοπομένου ταξιδίου τῆς Βασίλισσης καί τοῦ συζύγου αὐτῆς εἰς Γερμανίαν, ὁ νέος πριγκίπὸς ἐπισκεφθῇ ἐκ δευτέρου τὴν Ἀγγλίαν, λαμβάνων ἄδειαν ἀπουσίας. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐπραγματοποιήθη, καί ἔφθασεν εἰς τὸ Οὐίνδσορ τὸν Νοέμβριον. Τῇ 30 Νοεμβρίου ἡ Βασίλισσα ἔγραψεν εἰς τὸ Ἡμερολόγιον αὐτῆς: « Περαιτωθέντος τοῦ γεύματος, ἐνῶ συνδιελεγόμεν μετὰ τῶν Κυριῶν, παρετήρησα τὴν Ἀλίκην καί τὸν Λουδοβίκον συνομιλοῦντας ἐμπροσθεν τῆς ἐστίας μετὰ πλείονος ζήλου παρὰ τὸ σῦνηθε, καί ὅτε διήλθον πρὸ αὐτῶν, ἵνα μεταβῶ εἰς τὴν ἄλλην αἴθουσαν, ἀμφοτέρω μετ' ἐπλησίασαν, καί ἡ Ἀλίκη ὅπως συγκεινημένη μοι εἶπεν ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἐζήτηε αὐτὴν εἰς γάμον. Εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν εὐρισκόμεθα, ἠδυνάμην μόνον νά σφίξω τὴν χεῖρα αὐτοῦ λέγουσα « Βεβαίως », καί ὅτι θὰ περιμένωμεν αὐτὸν ἀργότερα εἰς τὸ δωμάτιον ἡμῶν. — Διήλθομεν ὅπως ἠδυνάμεθα τὴν ἐσπέραν. Κατόπιν δὲ ἡ Ἀλίκη ἦλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡμῶν συγκεινημένη. Ὁ Ἀλβέρτος ἐστειλε προσκαλῶν τὸν Λουδοβίκον νά ἔλθῃ εἰς τὸ ἰδιαιτερον αὐτοῦ δωμάτιον, ὕστερον ἐφώνασε τὴν Ἀλίκην καί ἐμέ. Ὁ Λουδοβίκος ἔχει θερμὴν καί εὐγενῆ καρδίαν. Ἠσπάσθημεν τὴν φιλάτην ἡμῶν μικρὰν Ἀλίκην, ἐγκωμιάζοντες αὐτὴν πρὸς τὸν Λουδοβίκον. Ἀφοῦ δ' ἔτι ὀλίγον συνομιλήσαμεν ἀπεχωρίσθημεν. Ἦτο τῷ ὄντι στιγμὴ συγκινητικὴ.

Ἐπειδὴ τὸ συνοικέσιον συνήθη ἕνεκα ἀμοιβαίου ἐνδιαφέροντος, ἡ εὐτυχία τῶν νέων ἦτο μεγίστη.

Ὁ πριγκίπὸς Λουδοβίκος διέμεινεν εἰς Ἀγγλίαν ἕως μετὰ τὰ Χριστούγεννα, καί ἡ ἐορτὴ ὑπῆρξεν ἐτι φαεινότερα δι' ὅλους ἕνεκα τῆς εἰς τὴν οἰκογένειαν προσθήκης φιλάτου καί ἀκμαίου υἱοῦ, ὡς ὁ πατήρ τῆς Ἀλίκης ὠνόμαζεν αὐτόν.

Ἡ βασίλισσα ἀνήγγειλε τῇ Βουλῇ τὸν προκειμένον γάμον τῆς πριγκιπίσσης, ἡ δὲ εἰδήσις αὕτη προκάλεσε γενικὴν εὐχαρίστησιν, καί ὅτε ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἐπρόκειτο περὶ προικὸς τῆς πριγκιπίσσης, καί τὸ ζήτημα ἐτέθη εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, παμψηφεί ἐχορηγήθη αὐτῇ ὡς προῖξ ποσὸν 30,000 λιρῶν μετ' ἐτησίας προσόδου 600 λιρῶν.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

ΜΠΕΣΣΗ ΜΑΞΩΝΟΣ

ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΚΟΝΙΚΑΟΥ

Ὁ κ. Λαβὸρδ δημοσιεύει ἐν τῇ Ἐπιστημονικῇ Ἐπιθεωρήσει περίεργον ἱστορίαν κόνικλου, τὸν ὁποῖον ἐπὶ τετραετίαν καλῶς ἐγνώρισαν πάντες οἱ θαμῶνες τοῦ φυσιολογικοῦ μουσείου.

« Ἦτο, γράφει ὁ Λαβὸρδ, συνήθης κατοικίδιος κόνικλος προωρισμένος, ὡς καί οἱ σύντροφοί αὐτοῦ, νά χρησιμεύσῃ εἰς τὰς δοκιμὰς τοῦ Ἀνατομείου. Πράγματι, ἔφθασεν ἡ σειρά του, μετὰ δὲ τὴν τομὴν τοῦ νεύρου τοῦ προσώπου ἐτέθη εἰς μίαν γωνίαν τοῦ Ἀνατομείου, ἐντὸς μικροῦ κιβωτίου, ὅπου ἔτρωγε καί ἐκοιμάτο.

Θεραπευθεὶς καί μείνας ἐν τῷ Ἀνατομείῳ, ἐξοικειώθη καί σχεδὸν ἐθώπευε, κατὰ τὸν ἰδιόζοντα αὐτῷ τρόπον, τοὺς θαμῶνας τοῦ Ἀνατομείου, ἀλλ' ἐδυσπίσται πρὸς τοὺς ξένους, ἀνθρώπους ἢ ζῶα, καί ἦτο πρόθυμος νά ἐπιτεθῇ κατ' αὐτῶν, κατὰ τῶν ζῶων ἰδίως.

Ἐξῆ ἐν μεγίστῃ ἀρμονίᾳ μετὰ δύο κυνῶν, ἀπὸ πολλοῦ εὐρισκομένων ἐν τῷ Ἀνατομείῳ καί ὡς αὐτὸς ἐλευθέρων, ἀλλ' ἐὰν τὸν παρηνώχλουν ἢ τὸν ἀνησυχούν διεξεδίκει γενναίως τὰ δικαιώματά του. Ἦτον ὁμοῦ τρομερὸς πρὸς τοὺς ξένους κύνας, τοὺς τυχαίως εἰσερχομένους εἰς τὸ Ἀνατομεῖον ἢ περιφερομένους εἰς τὰ περίξ αὐτοῦ. Διότι ὁ Βερτρὰν— οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κόνικλος— ὑπερέβαινε συνεχῶς καί μετ' εὐχαριστήσεως τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας του οὐ μόνον περιφερόμενος εἰς τὰς αὐλάς, ἀλλὰ προβαίνων καί μέχρι τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς, πρὸ τῆς ὁποίας συνείθιζε νά κἀθηται ἔχων ὑψωμένον τὸ ἐν μόνον οὐ; καί παρατηρῶν τοὺς διαβάτας. Οὗτοι ἐξεπλήσσοντο διότι τὸν ἀπήντων ἐκεῖ ἐν τοιαύτῃ στάσει, καί τὸν ἐξελάμβανον ὡς ἀποπλανηθέντα ἢ δραπετεύσαντα τοῦ κλωβοῦ αὐτοῦ, ἀλλ' ἅμα ἐπροσποιοῦντο ὅτι ἤθελον νά τὸν συλλάβωσιν ἔστρεφε ταχέως τὰ νῶτα καί πληττων τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ὀπισθίων αὐτοῦ ποδῶν ἔτρεχεν εἰς τὴν φωλεάν του.

Ἄν κατὰ τὰς ἐκδρομὰς του ἀπήντα, ἰδίως ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Ἀνατομείου, ξένον κύνα, ἐπετίθετο ἀποφασιστικῶς κατ' αὐτοῦ, οἰονόηποτε καί ἂν ἦτο τὸ ἀνάστημα καί ἡ ἰσχύς του καί ἐπληττεν ἀδιακόπως διὰ τῶν δύο ἐμπροσθίων αὐτοῦ ποδῶν τὴν ῥίνα ἢ τὴν ῥάχιν τοῦ κυνός, ἄχρις οὗ τὸν διώξῃ. Τὸν εἶδομεν μίαν ἡμέραν ἐφορμήσαντα κατὰ πελωρίου ὄρεινου κυνός, ἀνήκοντος εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ὑλικοῦ τῆς σχολῆς καί ὁ ὁποῖος δὲν ἐθεωρεῖτο ἡμερος. Ὁ μολοστός οὗτος θὰ ἠδύνατο νά καταβροχθήσῃ τὸν Βερτρὰν, καί ὁμοῦ ἐτράπη εἰς αἰσχροὺς φυγὴν ἔχων τὴν οὐρὰν μετὰ τῶν ποδῶν καί ἐκβάλλων ὑλακὰς τρόμου· οὐδέποτε δ' ἐπανήλθεν εἰς τὸ Ἀνατομεῖον καίπερ ἐγγύτατα αὐτοῦ μένων.

Ἄλλ' ὁ Βερτρὰν διεκρίνετο τῶν ὁμοίων του κατὰ τὰς ἐπομένας περιστάσεις, καθ' ἃς ἀπεδί-

κνυε μείζονα νοημοσύνην καί μιμητικὰς ἰδιότητας δυναμένας νά κινήσωσι τὴν ζήλοτυπίαν καί αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωποειδοῦς πιθήκου.

Μετὰ ὑπερηγάπα, μετὰ ἐπιζήτησι καί ἂν ποτε ἐβράδυνον ὀλίγον κατὰ τὰς καθημερινὰς εἰς τὸ Ἀνατομεῖον ἐπισκέψεις μου, ἔβαινε πρὸς συνάντησίν μου εἰς τὴν αὐλήν. Ἰδίως δ' ὅταν τὸν προσεκάλομαι μακρόθεν ὄρμα ἐπ' ἐμοῦ, ἐκόηλων εὐχαρίστησιν καί προφανῆ χαρὰν. Εἶτα δὲν μ' ἐγκατέλειπε πλέον, ἀποδεικνύων οὕτω πόσον τὸν εὐχαρίστηται ἡ συναναστροφή μου ἀνέβαινεν ἐπὶ τῶν γονάτων μου, ἠὲ χαρισταίτο νά τὸν θωπεύω, καί παρευρίσκετο εἰς τὰς ἀνατομικὰς ἐργασίας μου ὡσεὶ ἤθελε νά συμμετάσχη αὐτῶν καί ὡσεὶ ἐνδιεφέρετο εἰς αὐτάς. Ἐκφρασις περιεργείας ἀπεικονίζετο τότε ἐν τῇ στάσει αὐτοῦ· ἴστατο ἐφ' ὀλοκλήρους ὥρας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἀνέτεμνον κύνα ἢ κόνικλον ὡσεὶ παρατηρῶν μετ' ἡμῶν.

Ἰδίως τὸν ἐνδιέφερε καί τῷ ἐφαίνετο περιεργότατῃ ἢ διὰ τοῦ μικροσκοπίου ἐξετάσις. Καθὼς ἐλάμβανον τὸ μικροσκοπίον, ὁ Βερτρὰν ἀνέβαινεν ἐν σπουδῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων μου, ἐλάμβανεν ἀκριβῶς τὴν θέσιν, ἦν μ' ἔδλεπε λαμβάνοντα, καί προσεκόλλα τὸν ὀφθαλμὸν του ἐπὶ τοῦ φακοῦ τοῦ μικροσκοπίου. Πολλάκις δὲ προσεκάλεσα φίλους μου νά παρευρεθῶσιν εἰς τὸ περιεργότατον τοῦτο θέαμα. Κ.

Ἡ ΚΑΘ' ἸΠΤΑΜΕΝΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ

— Κάτω ἡ σκοποβολὴ κατὰ τῶν Ἰπταμένων περιστέρων!

Τοιαύτην κραυγὴν ἐξέβαλον πρὸ τινῶν ἐβδομάδων πᾶσαι αἱ φιλόπτηνοι ἐταιρίαι. Ἡ σκοποβολὴ αὕτη εἶνε πράγματι σκληρὰ καί ὅπως ἀνωφελῆς διασκεδάσις, καί θεωρεῖται καταργητέα. Ἡ Ὀλλανδία ἀπηγόρευσε τὸ βάρβαρον τοῦτο παιγνίδιον, ἐλπίζεται δὲ ὅτι καί ἄλλα ἔθνη θ' ἀπχορεύσωσιν αὐτό.

Εἶνε δὲ λίαν εὐκόλον ν' ἀντικατασταθῇ ἡ σκοποβολὴ καθ' Ἰπταμένων περιστέρων δι' ἄλλων ἀσκήσεων ἀπαιτουτῶν μείζονα ἐτι δεξιότητα, καί νεωστὶ ἐπινοηθειῶν.

Ἀρκεῖ πράγματι μικρὰ ἔξις τῆς ἐπὶ σκοπῷ βολῆς ὅπως φωνεῖται τις περιστέρως Ἰπταμένης, πρὸ πάντων δὲ ἀφ' ὅτου οἱ σκοπευταὶ ἀναγκάζουν τὰ δυστυχῆ πτηνὰ νά ἵπτανται πάντοτε πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐξορύσσοντες τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν αὐτῶν. Ἡ τοιαύτη σκοποβολὴ δὲν εἶνε δεξιὰ πλέον ἀσκήσις ἀλλὰ σκληρὰ δολοφονία. Ἡ σκοποβολὴ κατὰ ἀναρριπτομένων σφαιρῶν ἀπαιτεῖ μείζονα δεξιότητα, μείζονα ταχύτητα, ὡς τοῦτο παρετη-

ρήθη ἐν τῇ σκοποβολῇ τῶν Βιγκενῶν. Καλὸς σκοπευτής, βραβευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν περισσετέρων σκοποβολῇ, ἀπεδείχθη ἀνίκανος νὰ πληῖξη τὰς Watter bals. Εἶνε δὲ αὐταὶ μικραὶ ἐκ καουτσούκ σφαῖραι μετὰ στεφάνης μεταλλικῆς, ἥτις ἐπιτρέπεται νὰ πληρώσωμεν αὐτὰς ὕδατος καὶ ἀέρος καὶ νὰ κλείσωμεν αὐτὰς στεγανῶς. Αἱ Watter—bals ἐξακοῦτονται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Ἡ κατὰ τῶν περισσετέρων σκοποβολῇ αὐτῇ, ἥτις καὶ παρ' ἡμῖν εἰσῆχθη ἐρέτος κατὰ φραγκικὴν ἀπομίμησιν, εἶνε καταδικαστέα ὡς καταστρέφουσα ἀσπλάγγως πτηνὰ ὠφέλιμα. Τὰ ἀήθια ταῦτα πτηνὰ ἐν τισὶ στιγμαῖς καθίστανται ἐπωφελέστατοι ταχυδρόμοι ἀεροποροῦντες καὶ βοηθοὶ πολυτίμοι, ὡς συνέβη ἐν τῷ γαλλογερμανικῷ πολέμῳ.

Π.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐπειδὴ τὰ ἐκ σιδήρου ἀλεξικέρανα ὀξειδοῦνται ἐυκόλως καὶ δὲν ἐνεργοῦσιν ὡς δεῖ, ἐγένοντο ἐν Δρέσδῃ πειράματα πρὸς ἀντικατάστασιν αὐτῶν δι' ἀλεξικεράνιον ἐκ νικελίου. Τὸ μέταλλον τοῦτο δυσχερῶς ὀξειδοῦμενον εἶνε διαρκῶς καλὸς ἀγωγὸς τοῦ ἡλεκτρισμοῦ.

Ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων ἐν Γερμανίᾳ, πρόεδρος τῆς διεθνοῦς τηλεγραφικῆς συνδικακέφως ἐν Βερολίῳ, ἔλαβε παρὰ φίλου αὐτοῦ, διαμένουτος ἐν Καμερούν, ἐπιστολὴν ἐν ἣ ἐξηγεῖται περιληπτικῶς ὁ τρόπος τῆς ταχείας μεταδόσεως εἰδήσεων, οὗ ποιοῦνται χρῆσιν οἱ Μαῦροι τῆς Δοέλλας.

Μεταχειρίζονται εἰδὸς τι ξυλίνου τυμπάνου θορυβώδους καὶ ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως ἀκουομένου. Αἱ διάφοροι πλήξεις σημαίνουσι συνηματικῶς λέξεις τινάς, ἡ δὲ μεταδίδοσιν αὐτῶν εἶνε ὑποχρεωτικὴ εἰς πάντα τὰ άτομα τὰ ἀνήκοντα εἰς ἐκλεκτὴν τῆς φυλῆς κατηγορίαν, καὶ κάτοχον τοῦ μυστικοῦ τῶν λέξεων. Σπουδαία εἰδήσεις διὰδίδεται ταχέως κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις ἑμοιοτρόπως πρὸς τὴν κίνησιν, ἥτις ἐπέρχεται ἐν τῷ ὕδατι διὰ τῆς πτώσεως λίθου τινός.

Οἱ δούλοι καὶ αἱ γυναῖκες δὲν δύνανται νὰ μάθωσι τὴν κλειδα τῶν συνηματικῶν τούτων τυμπανισμῶν, τὸ δὲ μυστικὸν φυλάττεται ἀσθηρῶς καὶ οὐδεὶς τῶν λευκῶν κατώρθωσε νὰ μάθῃ εἰς αὐτό.

Πολλαχοῦ αἱ διευθύνσεις τῶν τηλεγραφείων ἤρξαντο ἀντικαθιστῶσαι τοὺς ξυλίνους στόλους διὰ σιδηρῶν. Οἱ ἐλβετικοὶ σιδηρόδρομοι ἔχουσιν ἤδη 560 χιλιάμετρα σύρματος ἐπὶ σιδηρῶν στόλων, ἡ δὲ γερμανικὴ κυβέρνησις στήνει τοιοῦτους χάριν δοκιμῆς ἐν ταῖς ἀπὸ Βάιερνελς εἰς Γκέρα καὶ ἀπὸ Βερολίνου εἰς Πότσδαμ γραμμαῖς.

Ἐπειδὴ ἡ τιμὴ τοῦ σιδήρου ἠλαττώθη ἀπὸ τινῶν ἐτῶν, πιθανόν εἶνε ὅτι τὸ μέταλλον τοῦτο θέλει ἀντικαταστήσῃ μετ' ὀλίγον τὸ ξύλον.

Κατὰ τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς κινήσεως τῶν ἐν τοῖς Ἑθνικοῖς Φιλανθρωπικοῖς καταστήμασι τῆς Κωνσταντινουπόλεως περιθαλπομένων τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ἔ. εὐρίσκοντο κατὰ τὴν ἀ Ἰουλίου ἐν αὐτοῖς ἀσθενεῖς ἄνδρες 149 καὶ γυναῖκες 29, γηροκομούμενοι ἄνδρες 61 καὶ γυναῖκες 20, φρενοβλαβεῖς ἄνδρες 175 καὶ γυναῖκες 81, καὶ ὄρρανοι 96· τὸ δὲ προσωπικὸν τῶν ἐμμίσθων καὶ ἀμισθῶν ὑπάλληλων συνεποσοῦτο εἰς 113 ἄνδρας καὶ 17 γυναῖκες. Καθ' ὅλον δὲ τὸν μῆνα τοῦτον εἰσῆλθον εἰς αὐτὰ ἄνδρες ἀσθενεῖς 281, καὶ γυναῖκες 96, γηροκομούμενοι 1, φρενοβλαβεῖς ἄνδρες 6, ὄρρανοι παῖδες 2 καὶ 1 ὑπάλληλος. Ἐξῆλθον δὲ καθ' ὅλον τὸν μῆνα ἐξ αὐτῶν ἀσθενεῖς ἄνδρες 241 καὶ γυναῖκες 24, φρενοβλαβεῖς ἄνδρες 4 καὶ γυνή 1, ὄρρανοι 5 καὶ 2 ὑπάλληλοι. Ἀπέθανον δὲ ἐν συνόλῳ 40 ἄνθρωποι, ὑπελείφθησαν δὲ ἐν αὐτοῖς τῇ 31 Ἰουλίου ἀσθενεῖς ἄνδρες 161 καὶ γυναῖκες 21, γηροκομούμενοι ἄνδρες 59 καὶ γυναῖκες 20, φρενοβλαβεῖς ἄνδρες 176 καὶ γυναῖκες 78, ὄρρανοι 93, καὶ ὑπάλληλοι 111 ἄνδρες καὶ 18 γυναῖκες. Ἐν συνόλῳ δὲ οἱ ἐν αὐτοῖς περιθαλπόμενοι μετὰ τῶν ὑπάλληλων κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἀνῆλθον εἰς 1059.

Ἐν Middlesbro ἐγένοντο πειράματα περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ γαιάνθρακος διὰ τοῦ ἐλαίου εἰς τὴν θέρμανσιν τῶν μηχανῶν τῶν ἀτμοπλοίων. Τὸ ἀτμήλατον Ἐμμανουὴλ ἐξετέλεσε τὸν πλοῦν τῆς Μεσογείου, ἔλαιον μόνον μεταχειρισθέν, πάντες δὲ οἱ ἀξιομακτικοὶ εἰσὶ λίαν εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων.

Ἡ τορπίλλη τοῦ Howell. Ἐν Νιούπορτ, σταθμῷ τῶν τορπιλοδόλων τοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐγένοντο πειράματα νέας τορπίλλης, ἥτις εἶνε προϊόν πολυχρονίου ἐργασίας τοῦ πλοίαρχου Howell, ἀξιομακτικοῦ τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ. Ἐν τῷ συνόλῳ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν τοῦ Whitehead, διαφέρει δὲ μόνον ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐκσφενδονήσεως. Κινεῖται διὰ πτέρυγος (volan) στρεφομένης 12,000 στροφὰς τὸ λεπτόν. Τὴν ταχύτητά τούτην μεταδίδάξει εἰδικὴ μηχανὴ εὐρισκομένη ἐπὶ τοῦ σκάφους τοῦ ἐκσφενδονῶντος τὴν τορπίλλην.

Τὸ σύστημα τοῦτο ἀπαλλάσσει τοῦ πεπιεσμένου ἀερίου καὶ τῶν μηχανῶν αὐτοῦ, ὑποβιβάζει τὴν τιμὴν τῆς τορπίλλης εἰς 1500 φρ. ἀντὶ τῶν 15,000 ἀτινα στοιχίζει ἡ τοῦ Whitehead.

Δικαστής. —...Καὶ ζῆτε λοιπὸν διὰ τῶν χειρῶν σας, ὅπως εἴπατε; Λοιπὸν εἶσθε ἐργατικὸς; Μάρτυς. — Ὅχι, κύριε, εἶμαι ὀδοντοίατρος.

Ἐν ξενοδοχείῳ:

— Τί μπριζόλα εἶνε αὕτη; Αὕτη βρωμᾶ ὀλίγον.

Ἐπειτα εἶνε καὶ πολὺ μικρῆ.

— Δὲν σᾶς ἔφερα μεγαλειότερη, διότι τότε θὰ βρωμοῦσε περισσότερον.

Πολυκέφαλος Λερναῖς Ὑδρα εἶνε μόνος ὁ χρόνος, τὸν ὅποιον μάτην ἀγωνίζονται νὰ σκοτώσουν ἐκκομύρια ὅλα ἀνθρώπων.